

דבר נש בלא אמתא, פלגו גופא איהו, ושכינתא לא שריא עליה. הכי (ס"א כ"ו) קדשא ברין הוא, לאו איהו קדושא עם שכינתא, בכל ישראל, דאינון אנשי מדות, דאינון אברים הילה. עלת העלות לא שריא תמן, וכאלו לא הנה קדשא ברין הוא נה, בתר דלאו איהו עם שכינתיה. ובחוצה לארץ דשכינתא מרחקא מן בעלה, אתמר כל הדר בחוצה לארץ, דומה כמי שאין לו אלוה. בגין דלית תמן קרפנין בחוצה לארץ. וזלומנא קדושא ברין הוא מתקרב עם שכינתיה, אתקיים ביה האי קרא, (ס"ה י"ז) פיוס ההוא יהיה יי אהד ושמו אהד. ועלת העלות שריא עליהו.

נאמר, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. משום שאין שם קרפנות בחוצה לארץ. ובזמן שהקדוש ברין הוא מתקרב עם שכינתו, יתקיים בו הפסוק הזה, (ס"ה י"ז) פיוס ההוא יהיה יי אהד ושמו אהד. ועלת העלות שריא עליהם.

106) אמתא 107) אמתא
 טו טו
 קו קו

אף על גב דתקיננו אבהון צלותין באתר דקרפנין. האי איהו לקדשא נפשין ורוחין ונשמתין דאינון שקליים לקדושא ברין הוא ושכינתיה. בארין לגבי גופא אכל משטרין דכורסין ומלאכין, דאינון גופין ואברין, דלבר ממלכא וממטרונותא, לית תמן קרפנא. ובגין דא אתמר בכורסייא, (שמות י"ז) ויאמר מי יד על פס יה. (כס, חסר סכס א) (נ"א י"ז) חסר פסס ה"יח) (ירמיה י"ז) פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ואברין פפרודא מן גופא. איהו לגו, ואינון לבר. הך הוא דכתיב, (ישעיה לג) הן ארזים צעקו חוצה, חוצה ודאי.

אף על גב שתקנו האבות תפלות במקום קרפנות, זה הוא לקרב נפשות ורוחות ונשמות, שהם שקליים לקדוש ברין הוא ושכינתו באברים לגבי הגוף. אכל מצד הכסאות והפלאכים, שהם גופים ואברים שפחוץ למלך ומהקדיה, אין שם קרפן. ולכן נאמר בכפא, (שמות י"ז) ויאמר מי יד על פס יה. (כס, חסר סכס א) (נ"א י"ז) חסר פסס ה"יח) (ירמיה י"ז) פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. והאברים פפרוד מהגוף. הוא הפנים, והם בחוץ. זהו שקתוב הן ארזים צעקו חוצה, חוצה ודאי.

(כו, לא) "והשמותי את מקדשיכם ולא אריח בריח ניחוחכם"⁹⁵, היינו, אפילו בזמן שאפשר להקריב, שיהיה המזבח מ"מ קיים, לא יהיה ל"ריח ניחוח", וממילא אסור להקריב⁹⁶, כדתנן סוף פרק ד' דזבחים (מו, ב)⁹⁷ דבעינן שיהא הקרבן לשם "ריח" ולשם "ניחוח". אמנם בכל הקרבנות כתיב "ריח ניחוח", אפילו בחטאת⁹⁸ כתיב בחומש ויקרא (ד, לא)⁹⁹, ובבכור כתיב בפרשת קרח¹⁰⁰, ומעשר בהמה¹⁰¹ איתקיש בכל דבר לבכור¹⁰², וזאת פסח שאינו קרב לריח ניחוח¹⁰³. משום הכי קרב אחר החורבן כל זמן שהיה המזבח קיים, כדאיתא בסנהדרין פרק א' (יא, ב) דבזמן רבן גמליאל¹⁰⁴ חלו עיבור השנה בשביל

ואחר שביארנו דהאי קרא⁸⁸ מרמו לזמן הגלות, יש לנו לבאר כל הפרשה⁸⁹, דמיירי בעת חורבן בית המקדש, כשהמזבח היה עדיין קיים והיו כל ישראל בגולה בחו"ל בלי פסח כלל⁹⁰, ומי שבא לארץ ישראל⁹¹ כמו שהיה באמת במשך נ"ד שנה אחר חורבן בית שני עד שחרש רופוס את ההיכל והרס את המזבח⁹², שבזה המשך⁹³ היו אסורים להקריב כל קרבנות שכתוב בהם "ריח ניחוח"⁹⁴, כדכתיב בספר ויקרא

תריץ הלך טישט טאיו

זה שמי לעולם וזה זכרי לדר דר. איתא בת"ז שמי עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח. וצ"ל מפני מה שרש מל"ת גבוה יותר משרש המ"ע שהל"ת נמשכי מבחי"י"ה דהוי' והמ"ע נמשכים מבחי' ו"ה דהוי"ה. גם י"ל מפני מה לא ניתנה תושבע"פ ג"כ בכתב.

דהנה כללות התושב"כ הוא מדבר בענין קיום מצות עשה. שנמשכים מבחי' ו"ה שהוא בחי' ז"א דאצי' שהאורות מחולקים בתוך הכלים שהן רמ"ח אברים דז"א שמשם נמשכים רמ"ח מ"ע ולכך המקיים מ"ע ממשיך עליו אור עליון דז"א ולכך ניתנה התורה בכתב להיות האורות דז"א מתלבשים בכלים ממש

לכך נתלבשה חכמת התורה ג"כ בכתב כו' באותיות ותגין כו' אמנם שרש הל"ת אף שהן ג"כ בתושב"כ מ"מ הן למעלה ממדרגת המ"ע אלא שהם נמשכים מבחי' י"ה. מפני ששרש הל"ת הוא מבחי' ומדרגה גבוה שאינו יכול להתלבש בתוך כלים כמו המ"ע שהתפילין והאתרוג הם כלים להאור כו' משא"כ הל"ת שאין לאותו האור כלי שיוכל לשכון בו בבחי' הו ע"י מעשה רק ע"י לאו ושלילה הוא מושג שאין יכולים להכיר מהותו רק לשלול ההפוך כמו לא תאכל חלב ודם לפי שזהו מנגד לקדושת האור לפי שהיא מבחי' סט"א. וע"י שלילת ההפוך נמשך גלוי האור אבל א"א להמשיכו ע"י מעשה כמו ע"י תפילין וציצית ע"ד האורות הנמשכים ע"י מ"ע לפי שמעלת האורות הנמשכים ע"י ל"ת גדולים וגבוהים יותר מהנמשכים ע"י מ"ע וא"א לעשות להם כלים בבחי' הו רק ע"י לאו שקדם להן דהיינו ע"י שלילת ההפוך. וזהו בארץ לא זרועה וזהו שהל"ת נמשכים מבחינת י"ה שלמעלה מו"ה: